

LBRIS

We know
books

SUSAN LEE

Seoulmates

SEUL... K-DRAMA... SUFLETE-PERECHE

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU



București • 2023

capitolul unu

Hannah

Nimic nu demonstrează cât de mult ții la iubitul tău ca atunci când îl bați ușor pe spate, în timp ce el stă aplecat peste vasul de toaletă, vomitând bere Bud Light caldută.

Cu un zgomot oribil, icnește încă o dată.

Schițez cerculețe pe spatele lui, cu degetele, și din când în când îi spun: „Gata, gata”.

Nu e tocmai o întâlnire de vis, dar e bine, dacă mă gândesc cum stăteau lucrurile înainte. Am început liceul fără să am niciun prieten apropiat, dar acum încep vara — și ultimul an de liceu — având un iubit perfect și un grup de prieteni. E amuzant cât de mult ți se poate schimba viața.

Eu și Nate am petrecut ceva timp împreună. Ne știm de la grădiniță, de când el era un băiețel neîndemânic, iar eu,

o fetiță cu gura mare. Când eram mici nu ne suportam. Dar destinul își face simțită prezența atunci când nu te aștepți.

M-am intersectat cu Nate pe plajă, anul trecut, la o zi după ce sora mea se mutase la Boston. Nu mă simțeam deloc în apele mele, iar Nate s-a purtat surprinzător de drăguț.

— De ce ar vrea cineva să părăsească San Diego? m-a întrebat el. E cea mai proastă decizie. Cel mai bun mod de-a te răzbuna pe cineva care a plecat e să profiți de tot ce are de oferit locul ăsta.

Apoi am mers la Carlsbad și ne-am plimbat pe câmpiile înflorite — ceva ce nu mai făcusem până atunci. N-a fost chiar atât de răsuflător cum am crezut c-o să fie. A fost chiar frumos.

Și atunci am știut că Nate era de partea mea. Chiar așa! *De ce să-ți dorești să pleci din San Diego?* Nate înțelege. *Mă înțelege.*

Bătăile în ușa băii îl fac pe Nate să geamă din nou. Simt un miros înțepător. Încerc să scap de greață, ca să nu vomit și eu.

— Suntem ocupați! urlu eu.

De cealaltă parte a ușii izbucnesc chicote.

— Ăă... Nu suntem „ocupați” în felul *ăla*, mă grăbesc să explic.

Ultimul lucru de care am nevoie acum e ca moara de bărfă să înceapă să râșnească și să inventeze o poveste scandaloasă cum că eu și Nate ne facem de cap în baia lui Jason Collins, la petrecerea de sfârșit de an școlar. Credeți-mă, mirosul de-aici nu-mi stârnește deloc chef de sex.

Se aude încă un ciocănit în ușă. Asta e singura baie din casă sau ce Dumnezeu?

— Hannah! Totu-i în regulă acolo?

Slavă Cerului! În sfârșit, o voce cunoscută. Shelly ne-ar putea comanda un Uber și m-ar ajuta să-l duc pe Nate afară. Pe de altă

parte, e cea mai mare bârfitoare din grupul nostru de prieteni. De obicei, încerc să nu-i zic chestii pe care n-aș vrea să le afle tot liceul, a doua zi. Și sunt sigură că nici Nate n-ar vrea să se ducă vorba cum că el nu ține la băutura. Nu vrem ca Shelly să posteze informația asta pe internet, iar oamenii să comenteze chestii de genul „Nate e prea delicat”. Unii lasă online niște comentarii nemiloase.

E OK. Mă descurc eu. Sunt capabilă să am grijă de Nate și singură. În ciuda situației, nu mă pot abține să zâmbesc. Îmi place să fiu o iubită pe care se poate baza. Îmi place să știu că are nevoie de mine.

— Suntem bine, Shelly. Totul e bine. Nu se întâmplă nimic interesant aici. Mersi! îi strig.

Să sperăm c-o să găsească subiecte de bărfă în altă parte.

Shelly îmi răspunde:

— Bine! Sunt jos, dacă ai nevoie de mine.

Nate geme, iar eu îmi îndrept privirea spre ceafa lui.

— Of, iubire! Ce să-ți aduc? îl întreb.

— Hannah?

Se sprijină cu obrazul de marginea vasului de toaletă. Încerc să nu mă gândesc la faptul că microbii de pe porțelan o să ajungă pe fața lui frumoasă. Vocea lui e slăbită, iar respirația, urât mirositoare. Trag aer în piept și evit să respir pe nas. Iau cârpa udă pe care am lăsat-o pe chiuvetă și îi șterg gâtul. Firicelele blonde de pe ceafa lui mă fascinează. Transpirația i-a udată părul, care acum a căpătat o nuanță mai închisă, de blond nisipiu; dar acele fire de păr minuscule sunt aproape albe.

Cine știe din ce motiv, mă simt înduioșată să-l văd așa. Chiar dacă e un tip mare și solid, are firicele astea de păr. E o chestie superdrăgălașă.

Nate îmi pronunță numele din nou.

Mă aplec spre el, precaută să mă țin totuși la distanță de miros.

— Da, Nate.

— Eu...

Inspiră adânc din nou. Pare că se luptă cu un val de greață.

— Ssst! E în regulă, Nate. Știu, iubire, știu.

— Hannah, noi...

Noi. O, ce drăguț!

— Da, așa-i: tu și cu mine.

— Eu... Cred că ar trebui să ne despărțim, adaugă Nate.

Apoi își întoarce fața spre vasul de toaletă.

— Mersi de sugestie, dar nu!

Țiimpul se oprește în loc. Îmi amorțește tot corpul și am un ghem în stomac. Brusc, covorașul de baie e aspru și dur sub genunchii mei, iar camera parcă s-a îngustat. E o seară călduță în San Diego, iar o casă plină de puști beți nu se aerisește atât de ușor. Totuși, nu cred că e normal să transpir atât.

Nu te panica! Îmi poruncesc. Închid ochii. Încerc să țin lumea pe loc, fiindcă în clipa asta se învâрте cu mine.

Repet în minte cuvintele lui Nate. Nu suntem împreună de atât de mult timp încât să decidă că trebuie să ne despărțim. Sigur n-am auzit bine.

Poate c-a zis: *Ar trebui să ne trezim.* Așa e. Țiimpul trece și e cazul să ne luăm viața în serios.

Sau o fi vrut să spună: *Ar trebui să ne facem o farsă unul altuia.* Ha-ha! Am înțeles. Ce glumă bună, Nate!

O mână mare îmi prinde încheietura, smulgându-mă din gândurile mele. Simt că mi se strânge gâtteleul când mă uit în ochii lui injectați, când văd că-i curge nasul și încerc din răspuțer să nu mă holbez la bucata dubioasă, dintr-o substanță necunoscută, care i s-a lipit de obraz.

În ochii lui nu văd iubire. Nu văd nici măcar furie. Văd... milă.

— Nate, scumpule, nu gândești clar. Ești beat și ți-e rău, încerc eu să-l conving, cu voce tremurătoare.

— Îmi pare rău, Hannah. Am tot încercat să-ți zic asta toată seara. Dar nu voiam să te rănesc.

Își insoțește platitudinile cu un icnet care reverberează în vasul de toaletă.

Încerc să protestez:

— Dar... tu ești iubitul meu.

Aproape că șoptesc ultimul cuvânt. Vocea mea sună jalnic.

— Putem rămâne prieteni, Hannah. Relația noastră pur și simplu nu merge.

Pare trist. Aș vrea să cred că se simte așa din cauza că-mi frânge inima, și nu pentru că stă cu nasul în toaletă.

— Ce nu merge? Credeam că ne distrăm. Suntem aici, la petrecere și... ăă... ne simțim bine, nu?

E limpede că Nate nu se distrează.

— Hannah, nu avem nimic în comun.

— Cum adică nu avem nimic în comun? Avem foarte multe în comun! Suntem, practic, una și aceeași persoană!

Încerc să încopesc o listă cu tot ce ne place amândurora. Doar că acum în capul meu e o gaură neagră. Nu funcționez bine sub presiune.

— Ba chiar n-avem multe în comun. Nici măcar nu-ți plac lucrurile care...

— Amândurora ne place *Riverdale*, îl întrerup eu.

În sfârșit! V-am zis eu c-o să găsec ceva!

— Hannah, urăști serialul ăla. Faci mișto de Archer la fiecare episod.

Auzind cuvintele lui, mă pleoștesc. Are dreptate. M-a prins.

Nate continuă:

— Urăști roșiile...

Ăsta e un impediment în dragoste?

— ... și pisicile...

Și asta e adevărat. Totuși, nu putem trece cu vederea chestia asta?

— ... nu știi nimic despre K-pop și nici despre serialele coreene. Nu pot să vorbesc cu tine despre ce mă pasionează.

K-pop? Seriale coreene?

Las să-mi scape un gemăt. Nu, nu se poate! Încă o persoană cuprinsă de brusca fascinație mondială pentru tot ce are legătură cu Coreea. Și bineînțeles că, aparent, sunt singura persoană din lume care nu e afectată de obsesia asta, chiar dacă sunt... de origine coreeană.

— Nate... Indiferent ce anume ți se pare că nu funcționează, putem rezolva.

— Hannah...

Mă țintuiește cu privirea din nou.

Foarte bine! Deja își regretă cuvintele. Dau aprobator din cap și zâmbesc. O să fim bine.

— Da, Nate, spun încrezătoare.

Cască ochii cât cepele și în clipa următoare vomită peste sandalele mele.

Țin telefonul aproape de gât, ca să pot linge ciocolata de pe degetul meu arătător și de pe cel mare. Am mâncat metodic tot batonul de Toblerone: am început dintr-un capăt, mușcând exact în adâncitura fiecărei bucăți, ținând între degete același loc din partea de jos a batonului, astfel încât să mi se topească pe vârful degetelor suficientă ciocolată ca mai apoi, la sfârșit, s-o ling pe toată. Mănânc ciocolată ca să-mi alin inima frântă.

— Nu se putea să-mi dea papucii în fața dulăpioarelor de la școală sau în parcare de la In-N-Out, ca toată lumea? Ei bine, nu! Trebuia să am între degetele de la picioare bucăți de pui prăjit îmbibat în bere acră, pe care le-a vomitat el. Minunat!

Shelly tace. Probabil că și ei îi vine să verse când se gândește la imaginea asta.

— De când a devenit un motiv de despărțire să ai gusturi diferite în materie de muzică? o întreb.

— Nate i-a spus lui Martin Shepherd — care i-a zis lui Mandy Hawkins, care i-a spus lui Jason Chen, care mi-a zis mie — că, atunci când Nate te-a întrebat care e *bias*-ul tău, ai răspuns că ai un *bias* față de justiție, de egalitate și că o preferi pe Sasha, nu pe Malia Obama¹.

— Nu credeam că Nate o simpatizează atât de mult pe Malia.

¹ Sasha și Malia Obama sunt fiicele lui Barack Obama, fost președinte al Statelor Unite ale Americii.

Parc-o văd pe Shelly dându-și ochii peste cap. Mă lămurește:

— Nate vorbea despre o chestie K-pop. *Bias*-ul e persoana ta favorită dintr-o trupă.

Mă întind să iau punga cu M&M's de pe noptieră. Am mâncat toate bomboanele, în afară de cele verzi. Să înfulec bomboanele M&M's verzi e rețeta mea pentru vindecare.

— Vorbesc serios, continuă ea, ignorându-mi întrebarea despre gusturile muzicale. Nu pot să cred că Nate te-a părăsit înainte să-ncepă vara. Ce-o să faci cu toate planurile pe care le-ai făcut împreună? Nu poți să te ții singură de ele.

Părăsită.

Singură.

Cuvintele astea mă lovesc atât de rău, încă simt usturime. Are dreptate. Am crezut că, în afară de internshipul meu, o să-mi petrec cu Nate tot restul verii.

— Cum rămâne cu tabăra de salvamari? Știi că nu-ți poți primi banii înapoi.

Faptul că Shelly îmi aduce aminte de asta mă doare și mai rău.

Bleah! Tabăra de salvamari. Urăsc mirosul de clor, la fel și faptul că toate suprafețele alea umede sunt pline de germeni și de microbi. Dar Nate venise cu o mulțime de idei și planuri pentru „vara măreață de dinaintea clasei a douășpea”. Prima noastră vară petrecută în calitate de cuplu. Și m-am cam entuziasmat. Poate c-ar trebui să mă consider norocoasă că nu mai e nevoie să merg la piscină acum, când sunt...

Părăsită.

Singură.

Fără iubit. Fără planuri de vară. Fără viață socială. Numele meu e demn să apară pe un panou publicitar, în Times Square, pe care să scrie „jalnică” în litere de neon și care să sclipească în ritm cu piesa *All by Myself*, a lui Céline Dion.

— Poate c-ar trebui să vorbesc cu Nate, îi zic.

— Mai așteaptă și tu câteva zile, sugerează Shelly. Lasă-l să-i fie dor de tine! În plus, dacă o să încerci să-l recucerești, o să ai nevoie de o strategie.

— Să-l recuceresc? Oare e posibil? Crezi că ar merge?

— Normal. Te pot ajuta eu. Uite, știi că lui Nate îi plac Blink, MooMoo și ARMY. Ah, și e obsedat de Son Ye-Jin. A încercat să-i convingă pe elevii de la secția de Teatru să adapteze serialul *Crash Landing on You* într-o piesă pe care s-o joace anul viitor. Ai putea să începi cu asta. Vezi și tu ce-i place, Hannah! Dacă Nate nu vrea să fie cu tine pentru că nu aveți nimic în comun, fă-l să se răzgândească! Arată-i că semănați!

Habar n-am ce-i cu numele pe care le-a înșirat. Pentru mine nu au sens. Și de ce simt nevoia să mă apăr fiindcă Shelly Sanders încearcă să mă educe? Tocmai ea, dintre toți oamenii! Dar poate că are dreptate. Poate voi reuși să-l conving să se întoarcă la mine.

— Ăă... mersi..., bâigui eu. Mi-ai dat de gândit.

Pe deasupra, am de făcut niște căutări pe Google.

Shelly îmi zice:

— Eu și alți câțiva mergem să vedem cum e gelateria aia nouă. Trebuie să închid.

Și îmi închide telefonul imediat. Nici măcar nu apuc să întreb dacă pot veni și eu cu ei. Stai așa! Nu cumva mi-am pierdut și prietenii odată cu pierderea lui Nate?

— Pa! spun eu, în gol.

Cu mâneca hanoracului, șterg urmele de ciocolată de pe ecranul telefonului. Mă zgâiesc la pata care a apărut pe hanorac și-mi trece prin cap să o ling. Poate mai târziu.

Mă arunc în pat, cu fața direct în pernă.

În secunda următoare, mama dă buzna în camera mea și trage draperia de la geam. Lumina de afară mă orbește. Au! Ochii mei!

— Gata, Hannah, e timpul să te scoli din pat! De ce sunt draperiile închise? Aici miroase urât. Ai făcut duș azi?

— Mamă, te rog! mă lamentez eu. Vreau să fiu singură. Am nevoie de timp ca să mă vindec.

— Mda. Să-ți plângi de milă pe întuneric, să mănânci ciocolată și să nu te speli nu e o metodă bună să treci peste o despărțire, Hannah.

— Mamă, așa e procesul meu de vindecare!

— Ce proces? Ăla care presupune să-ți irosești viața? Hannah, tu și Nate n-ați fost împreună mult timp. Tura de *kimchi*¹ pe care am făcut-o înainte să vă cuplați nici măcar nu e *igeosseo*² încă.

Doar mama ar fi în stare să compare longevitatea unei relații cu perioada de fermentare a *kimchi*-ului.

— Dă-te jos din pat și fă-ți curat în cameră! Trebuie să mergem la biserică, să te înscrii la școala de religie de vară³. Până-n toamnă, trebuie să începi să predai acolo.

Nu se poate! Pentru că nu mai sunt cu Nate, mama are impresia că, dintr-odată, am destul timp liber să le predau unor copii de școală primară, care urlă întruna. Am urât școala primară.

¹ Varză murată coreeană.

² Gata (în coreeană, în original).

³ În original, VBS — *Vacation Bible School*.

— Ăă... nu, nu mă interesează. Am alte planuri, mint eu.

De fapt, *aș putea* să merg totuși în tabăra de salvamari. Cu toate astea, să-l văd pe Nate în pantaloni scurți, cu mușchii lui bine lucrați la vedere — și totodată știind că nu mă vrea înapoi — s-ar putea să mă dea gata.

Dar e posibil ca, dacă merg la școala de religie de vară, să am parte de un sfârșit și mai dureros.

— Hannah, ori predai acolo, ori te înscrii la *hagwan*¹ ca să te pregătești pentru facultate.

— Dar mă duc la internshipul meu!

Am tot folosit internshipul ăsta ca scuză pentru a nu participa la diverse evenimente. Mama consideră că internshipul e o cale sigură să fiu admisă la Facultatea de Medicină, pentru simplul fapt că presupune să lucrez pentru un imunolog, două ore pe zi, într-o singură zi a săptămânii. E posibil să aibă dreptate.

— Poți să le faci pe amândouă, zice mama. Cursurile de religie se țin dimineața. Internshipul tău nu are loc doar luni după-amiaza?

M-a prins!

Îmi apăs fața în pernă.

— Pleacă, te rog! o implor.

Mama se așază pe pat, lângă mine. Mă bate ușor pe spate.

— Hannah, ești mai bună decât băiatul ăsta american, care nici măcar nu e creștin.

Vocea ei e suspect de caldă.

— Nu înțelegi, mamă!

¹ Termen coreean ce se referă la școlile ce predau cursuri de limbă coreeană.

Aș vrea să-i zic: *Nate mă plăcea*. Dar poate că acum nu mă mai place. Știam eu c-ar fi trebuit să devin fană BTS atunci când toată lumea a început să fie înnebunită după ei! Dar am considerat că serialele coreene și K-popul sunt lucruri care le plac „lor” — *lor* fiind coreenii coreeni, nu coreenii americani și, cu siguranță, nu americanii get-beget. De ce nu mi-am dat seama când s-a schimbat totul atât de repede? Acum am rămas pe dinafară, uitându-mă la grupul lor. Iar Nate face parte din el.

— Ce-i de înțeles? Hannah, ar trebui să-ți dorești un băiat căruia îi place că ești deșteaptă și talentată și care îți apreciază gamba puternice. Tu ai nevoie de un băiat coreean cuminte.

Iar începem!

Mă ridic și mă pregătesc sufletește. Bănuiesc că mama o să încerce să mă cupleze cu un alt „băiat creștin cuminte” care frecventează biserica noastră coreeană. Să fie oare Timothy Chung, pentru că e perfect și cântă la vioară? Sau Joshua Lee, pentru că e perfect și conduce un BMW? Nu, nu, mai mult ca sigur o să fie Elliot Park, pentru că e perfect și a fost acceptat la UCLA înainte de perioada oficială de admitere.

— Dar hai să nu ne facem griji despre iubiți acum! Am să-ți dau niște vești foarte bune, apoi vom merge la biserică.

Stai! Doar atât are de zis? Adică nu vrea să-mi vâre sub nas niciun CV al vreunui băiat coreean? Să fie oare o capcană? Ceva e în neregulă aici. Mă pregătesc să pice bomba.

— Ăă... Ce fel de vești bune, mamă?

Intrigată, îi privesc chipul.

Machiajul ei e perfect: sprâncene conturate pe deasupra *microblading*-ului, piele fină, îmbujorată — efectul pernei coreene pe care și-a cumpărat-o recent — și buzele rujate cu o nuanță

ceva mai închisă decât obișnuitul roz-pal pe care îl poartă. Ai putea crede că-i soră-mea.

— Acum, că sora și tatăl tău au plecat, avem atât de mult spațiu liber...

Tata a fost transferat cu munca la Singapore, soră-mea a plecat la Boston, iar casa e din ce în ce mai goală. Ca să nu mai zic că maică-mea petrece mai mult timp la biserică decât acasă.

Înainte, petreceam fiecare vară împreună. Verile erau timpul petrecut în familie.

— Păi, o să vină amândoi acasă, de 4 Iulie, zic eu, încercând să nu transform propoziția mea într-o întrebare.

— Sigur, răspunde mama, cam neconvincător. Dar tot avem loc pentru invitați.

— Ce invitați?

— Alaltăieri vorbeam cu prietena mea...

Nu-mi sună bine deloc.

— Mamă? rostesc încet. Ce-ai făcut?

— Ghicești cine o să ajungă în San Diego, tocmai din Coreea, ca să petreacă vara cu noi? Întrebă ea cu entuziasm, împreună și mâinile.

O, nu!

— Prietena mea cea mai bună. Doamna Kim! Și familia ei!

Nu, nu, nu!!!

Șocul îmi smulge un icnet.

Jacob Kim.

După atâta amar de vreme...

Sunt gata să urlu ca din gură de șarpe, dar mama mă apucă de mână, mă ridică din pat și mă cuprinde într-o îmbrățișare plină de bucurie.